

מחמיר ביותר בהכנת המאכלים לפסח, שהיה מכשיר את הבשר מחוץ לעיר ליד הנהר, וזרק מיד את בני המעיים לתוך הנהר מחשש שמא בלעה חיטה או פירור של חמץ, והוא בעצמו היה עומד בשעת הבישול, ועוד חומרות רבות. למרות כן בליל הסדר כשהגישו לפניו צלחת עם מרק מצא בה לרוב תדהמתו חיטה, וכמעט שפרחה נשמתו מרוב צער. לאחר החג עשה שאילת חלום מן השמים, לגלות לו המציאות איך אחרי כל הזהירות נזדמנה לשם חיטה, ועל מה קרה לו ככה. והשיבו לו כי בשעה שנתבשל המרק על הכירה תחת הארובה, פרחה למעלה ציפור וחיטה בפיה, ונפלה החיטה מפיה דרך הארובה לתוך תבשילו. וסיבת המכשלה הזאת תחת ידו היא, לאשר ברוב השתדלותו סמך על כוחות עצמו, ושכח שעיקר הכל הוא סייעתא דשמיא, ואם ה' לא ישמור עיר שווא שקד שומר.

מאידך סיפר כ"ק מרן ז"ל, בשם אמו הרבנית ע"ה, מה ששמעה מפיה חמותה מזו"ר הרבנית מבלאזוב ע"ה, על סדר ניקיון בהיכל קדשו של זקה"ק מרן מוהרצ"א מדינוב ז"ל, שלא היו שוטפים את הרצפה בחדרו כיוון שלא רצה להפסיק מלימודו ולעמוד ולצאת משם, אלא בשעה שהיה יושב ליד השולחן וממשיך בלימודיו היתה הרבנית ע"ה נכנסת עם **פלעד"ר** **ווי"ש** לטאטא את הרצפה, וכן ניקתה את השולחן בסמרטוט לח בעוד זקה"ק יושב שם ומעיין בספר, ובכך כבר הוכשר החדר לכבוד פסח.

כ"ק מרן ז"ל רגיל להפטיר על זה בבקשה, מי יתן ואנחנו אחרי כל העבודות נזכה

לבית נקי מחמץ בכחלק אחד מני אלף מהשבתת החמץ של זקה"ק.

ויבואר בזה מה דאיתא בספה"ק שחמץ מורה ליצר הרע סיטרא אחרא וקליפות, וכן אומרים ביהי רצון שבשעת שריפת חמץ הנדפס בליקוטי צבי, ודרכי תמיד לפרש הרמז גם לפי הפשט כי פרד"ס שהתורה נדרשת בהן קשורים זה בזה, ולהאמור יבואר גם כאן שדא ודא אחת היא, שאי אפשר לבער החמץ מתוך ביתו אלא אם כן יגרש ויבער את יצרו הרע מקרבו, ולולי זאת אף אם ירבה בפעולות ובמשרתים לא יצליח לנקות ולהוציא את החמץ מרשותו (ס"ג צו תשל"ה).

ה' יתברך יזכנו לבער יצרנו הרע מקרבנו, ולבער כל נגעי לבבנו ונפשנו, ולטהר המדות, ולזכך השכל, ונזכה להקרבת הפסח במועדו וכהלכתו ובזמנו כראוי (מכתבי תורה סוף מכתב צ"ו). מדברי תורתו של אדמו"ר מצאנז ז"ל, סידר וערך הרב אברהם אלעזר העסקל שליט"א, בטאון צאנז, גליון רנ"א

עוד בענין זה

ליזהר במשהו חמץ בפסח הוא דבר קשה עד מאוד, וע"ז אמר האריז"ל שהנזהר ממשהו חמץ בפסח מובטח לו שלא יחטא כל השנה, והוא מחמת שאיסורו חמור כל כך, שהוא בכרת, לכך מתגבר היצה"ר בכל כחו להחטיא את האדם ולהכשילו באיסור חמץ ח"ו, וגלל כן היה מנהג ישראל תורה בדורות הקודמים שהיו מוסיפים חומרות על חומרות וזהירות על זהירות בעניני חמץ. והחוות דעת שהיה מן הפוסקים, היה מנהגו כשהיו